laewoke jälle liwaſt lahti. Agga nüüd kuuldi wanna kipparit halleda heälega hüüdwad: eks joua ükski Tehwanit jälle ellusse aidata, ſedda keige wahwamat merremeeſt, kes ial laewa peäle astunud! Kus ma nüüd ollekſin, kui temma polleks mind tänna aitnud! Oh, Tehwan, Tehwan, kes ſe julgeb ſo waeſe emmale ſinno ſurma ſannumed wia? — Polle ta weel ſurnud, hüdis ſe pitk laewamees. Roidund ta kül on ja tundmatta, agga ma ollen tedda parrajal aial weel ſilmanud, muido olleks essimenne laene tedda ärrawinud. Wõtke tedda, andke temmale ſoja jomaaega küllalt jua; kül ta ſiis peagi jälle toibub!

Parrem olleks, kui isse weeſt laewa tullekſite, ütles üks teine laewamees, ſeſt teie ollete õiete otſe ſelle uppund mehhe kawwa. Kandkem tedda meie laewa, ſiis ſouame teid mollemid korraga mäele. Jah, sündko nenda; noh poiſid, eddaſi! Kue ſoudja rammo kandis neid peagi ſenna, kuſt Tehwan olli monne tunni eeſt, ſüdda rõmolotuſt täis, maalt ärralainud. Tedda kanti nüüd kohhe temma emma urtſikusſe, ja ſe pitk laewamees, kes temma ello olli peäſtnud, käis temma järrel. Waene leſk, kelle poeg näitis surnud ollewad, hakkas kibbedaste nutma ja halledaste kaebama; agga ſe laewamees ütles: Tahhad ſa emma poega ellusse aidata, ſiis kanna tedda warmalt ſoja wodi ſisse, ja katske nou, kuida tedda jälle ſate hinge weddama. Isse ta teggi keigeſt jouuſt abbi ſenna jure, ja tõi üht ja teiſt waimo ärratamisse rohto kätte, ning Tehwan joudis peagi wodis üllestoetada ja omma heateggiat tännada.

Agga Tehwani tännolik emma hüdis: Jummal hoidko! teil ennesel on ikka weel need märjad rided ümber! Minno waeſt Tehwanit aidates, ollete isseennaſt hopis ärraunnustanud. Oh! mis ärrawettind teie ollete! Et pange monne minno poia kuiwiſt ridiſt selga! Tännan teid, ütles ſe pitk laewamees; olgo nenda! Läks siis kambri ja panni kuiwad rided selga. Leſk tännas tedda, silmad wet täis, ütteldes: Teie ollete ſedda keigekallimat, mis mul on Ma peäl, jälle ellusse aitnud. Polle mul ühtegi muud melehead teile pakkuda; hommiko ja õhto tahhan ma Jummala õnnistamiſt teie peäle palluda. Se Jummal, kes ühhe lesse palwed ei põlga, aitko teid armoga üllе aialikko ello merre, kunni õnsaste sate iggawesse ello mäele. Sel wahwal laewamehhel ennesel weerjid pissarad silmist mõda pallet mahha, ütteldes: Muud ma polle teinud, kui ſedda, mis mo kohhus õlli.

Kui ta ukſest olli wälja minnemas, astus üks laewa upser sisse, hulk mehhi, naesi, lapsi temma tagga. Aulik kaptein Peter Alekſiewits, ütles ta ſe pitka laewamehhe wasto, põlweli temma ette mahhaheites, ſuur on minno rõõm, et teid ilma